

UDVIKLINGSHÆMMEDE ER EN NATURLIG DEL AF ØLGOD VALGMENIGHED

“Det giver en visuel forståelse af evangeliet, når man har Østbækkehjemmets beboere med i gudstjenesten,” siger valgmenighedens præst Flemming Mose Lauridsen.

Rikke Thomassen

Inga Nielsen sætter sig, som hun plejer, på bænken til venstre for indgangsdøren til Ølgod Kirke. Herfra har hun overblik over kirken og hvem, der kommer ind ad døren. Flere hilser på hende og snakker med hende – og nogen laver også lidt pjat. Det er sådan, hun kan lide det.

Inga Nielsen har Downs Syndrom og bor sammen med 12 andre på Østbækkehjemmet, som er et bofællesskab i tilknytning til Kristelig Handicapforening. Hun kommer sammen med de andre beboere i Ølgod Valgmenighed.

Nogle af de andre beboere sætter sig sammen med de ansatte fra bofællesskabet, men flere beboere sætter sig mellem de andre kirkegængere. Det er forskelligt, hvad de har det bedst med. Og til nogle gudstjenester sker det også, at de skifter plads, inden gudstjenesten går i gang. Eller måske bare rejser sig op for at gå over og hilse på nogen, de kender. Det er der plads til i kirken, hvor der inden gudstjenesten er masser af smil og hyggesnak.

Skal ikke særbehandle

Inge og Mogens Stig Nielsen er ledere af Østbækkehjemmet og begge medlem af Ølgod Valgmenighed.

Inge Nielsen oplever, at det er rigtig godt for menigheden, at beboerne er der.

“Især er det en god ting for de børn, der kommer i kirken, at vores beboere er en naturlig del af menigheden. Det er godt for børn at lære, at vi ikke alle ens, og der er plads til alle,” siger hun.

Menighedens præst, Flemming Mose Lauridsen, oplever det også meget positivt, at beboerne er en del af menigheden.

“Det giver en visuel forståelse af evangeliet og modtagelsen, når man har Østbækkehjemmets beboere med i gudstjenesten. Her er vi ikke bare dem, der har styr på det hele. Det er så dejligt. Vi behøver ikke sætte ord på det eller iscenesætte det. Jeg tror bestemt også, det betyder meget for vores eget kristenliv. Der står jo ikke noget sted i Bibelen, at vi skal have en høj intelligens for at være et Guds barn. Flere af dem

har en stærk tro, og det er helt naturligt at tale om troen,” siger han og lægger stor vægt på, at de deltager på lige fod med alle andre i gudstjenesten.

“Vi skal passe på, at vi ikke særbehandler dem. De er også almindelige mennesker, som er en del af menigheden. En sjæl er en sjæl, og vi tager som udgangspunkt ikke specielle hensyn til dem.”

“Men selvfølgelig er der nogle særlige ting, vi skal tage hensyn til, for eksempel når vi skal have en i kørestol frem til nadver, hvor vi har en aftale om, at de skal over i højre side, og jeg kender også beboerne godt og ved, om de får brød og vin eller en hånd på hovedet. Vi gør ikke noget andet specielt, og det har jeg det godt med. Der er slet ikke brug for at tage specielle hensyn,” understreger han.

For lederne af Østbækhuset har det stor betydning, at præsten og menigheden kender beboerne rigtig godt.

“Vores beboere føler sig virkelig som en del af menigheden, og det betyder meget for beboerne, at præsten og andre ser dem og snakker med dem,” siger Inge Nielsen.

Ønskede at tænde et lys

Ved gudstjenesten i Ølgod Valgmenighed er der også til nogle gudstjenester mulighed for at tænde et lys i forbindelse med nadveren, at bede en bøn eller at mindes en afdød. I døbefonden lægges et træfad, hvorpå der står et stort hvidt lys, og der kan tændes små fyrfadsllys rundt om det store lys.

Det er Jens Kristian Korsgaard, der bor på Østbækhuset, som foreslog dette, og sammen med mange af Østbækhusets beboere tænder han et lys, når der er mulighed for det.

Mange udviklingshæmmede har det godt med symboler og ritualer, men også mange af de andre kirkegængere har taget

muligheden til sig, og der kan godt være 50 lys tændt efter nadver.

Forslaget om at have mulighed for at tænde et lys blev ikke til virkelighed, fordi det var Jens Kristian Korsgaard, der foreslog det, men fordi både præsten og bestyrelsen syntes, det var en god idé.

Flemming Mose Lauridsen glæder sig dog ekstra over, at det var netop Jens Kristians idé, da det også er med til at synliggøre noget af det, beboerne fra Østbækhuset bidrager med.

Blev ansat som aftenvagt

Flemming Mose Lauridsen har også haft en særlig mulighed for at lære beboerne at kende via en mindre ansættelse på bofællesskabet.

Da han begyndte som præst i Ølgod Valgmenighed, ville flere af beboerne gerne snakke lidt ekstra med ham, når de sagde farvel ved udgangen, men det var svært at finde ordentlig tid til det, når han også skulle hilse på alle de andre kirkegængere på vej ud af døren.

Han var kun ansat på deltid i valgmenigheden, så der blev lavet en aftale med Østbækhuset om, at han kunne være aftenvagt hver anden tirsdag.

“Så kunne jeg sige i døren: ‘Jeg kommer på tirsdag, så taler vi videre om det.’ Det var en rigtig god løsning i en periode, for de oplevede at være blevet set og hørt, og jeg følte ikke en dårlig samvittighed over, at jeg skulle jage dem forbi mig. Som aftenvagt oplevede jeg at have tid til at snakke med dem, og det betød, at jeg lærte beboerne rigtig godt at kende og fik et personligt forhold til dem.”

“Selvom jeg var aftenvagt så de mig stadig som præsten, og det var ikke småting, vi talte igennem. Det var mange kristne emner og eksistentielle spørgsmål. Selv-

værd. Hvorfor jeg er her. Hvorfor jeg har det, som jeg har det. Hvorfor der er sygdom. Det kunne også være noget, jeg havde sagt i en prædiken. Det har betydet, at flere af beboerne er meget trygge ved mig.”

“Jeg får altid en krammer af nogle af dem og et specielt håndtryk. For mig er de jo nogle kære venner. Men det er ikke kun mig – hele menigheden kender dem,” siger Flemming Mose Lauridsen.